

tionsvæsenet, end den hele civile Embedsbesættelse gjør, og som paa den anden Side er nødvendigt og finder sin fornødne Modvægt i den store offentlige Control.

Bloug: Det ærede Medlem kaldte mit Forslag en Anachronisme, men han kunde maaskee have havt større Ret, hvis han havde sagt, at det var et Skridt forud for sin Tid. Jeg skal isvrigt ikke forlænge Discussionen, men blot bemærke, at jeg ikke har i Sinde at modsætte mig Forslaget til § 113, men at jeg skal stemme derfor.

Krieger: Jeg ønsker blot i Anledning af de sidste Ytringer af min ærede Sidemand (Lehmann), som isvrigt netop talte til Fordeel for det Forslag, som omhandler Valgforremmelse, at gjøre den Bemærkning, at, forsaavidt han udtalte, at der ikke var større Fare for Protection i dette Punkt end ved alle andre Embedsbesættelser, saa er den fulde Sandhed, hvad jeg troer, det ærede Medlem ogsaa vil bekræfte, den, at der her er mindre Fare for Protection end ellers, og dette er et Punkt, som jeg ønsker, ærede Medlemmer ville fastholde. Det er isvrigt Noget, som vil være dem meget vel bekendt, men det er ikke derfor sagt, at det altid er dem nærværende. Sagen er, at Ministerens Hænder ere meget bundne ved de særegne Bestemmelser om Forfremmelseslister. Ved denne meget begrænsede Anvendelse af Valg aabnes der saaledes ikke Ministeren Lejlighed til at protegere eller til at give efter for extraordinaire Indflydelse. Der gives derimod Hærens arbejdende Elementer Afgang til at faae nogen Indflydelse paa Avancementet, idet Forfremmelseslisten er lagt i de høiere Commanderendes Hænder, og deri ligger netop en Garanti mod en Krigsminister, som kunde ville tillade sig Vilkaarligheder i en eller anden Retning. Overhovedet er Valgprincippet, naar det isvrigt maa siges at være godt, sat saa mildt ind i Loven, som det vel er muligt; thi der er aldeles Intet til Hinder for, at vedkommende høierestaaende Officerer kunne sige: Vi ville blive staaende ved Aldersordenen og tage den Elbste, thi han er den

meest Skikkede til Forfremmelse; og jeg er i det Hele taget tilbøjelig til at troe, at, hvor man maa erkjende, at Sagen staaer noget tvivlsomt, vil det ikke let blive Tilfældet, at man i nogen høi Grad forlader Anciennetetsystemet. Efter de foregaaende Forhandlinger, der have fundet Sted om disse Bestemmelser, troer jeg, at den almindelige Frygt netop har været den, at de i Virkeligheden ikke ville faae Noget at bethyde, fordi man vil blive staaende ved Anciennetetsystemet, naar Forholdene ikke ere saadanne, at Vedkommende efter Indholdet af den anden af de Listes, som omhandles i §§ 125—28, ikke egner sig til Forfremmelse til en høiere Grad.

Efterat Formanden havde bemærket, at der kun vilde blive stemt over de Paragrapher, hvortil der var stillet Endringsforslag, medmindre særlig Afstemning forlangtes, blev Forhandlingen, da ikke Flere begjærede Ordet, sluttet, hvorefter man gik til Afstemning.

§§ 101—111 (see Tillæg A., Sp. 2946 ff.) betragtedes som vedtagne uden Afstemning.

1) Forslag af Bloug til § 112:

Første Stykke affattes saaledes:

„Til Premierlieutenanter forfremmes i alle Vaaben de dertil egnede Secondlieutenanter, som have sydbestgjort de i § 90 opstillede Betingelser, og desuden i Fodfolket, Rytteriet og Artilleriet for en vis bestemt Deel Oversergenter.“

Som tredie Stykke tilføies:

„Af de fem Forfremmelser, der hvert Aar skulle foregaae ved Fodfolket, og af de sex Forfremmelser, der i 4 Aar skulle foregaae ved Rytteriet og Artilleriet, kan i hvert af disse Vaaben een tilfalde en Oversergent, der har tjent mindst 2 Aar i denne Klasse og paa Forfremmelseslisten er betegnet som skikket hertil.“

forkastedes med 22 Stemmer mod 13.

2) Lovforslagets § 112 (see Tillæg A. Sp. 2949).

vedtoges eenstemmig med 39 Stemmer.